

Rapport

Verslag van bevindingen over een klacht over het college van burgemeester en wethouders van Wormerland

Datum: 26 april 2011

Rapportnummer: 2011/125

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat de gemeente Wormerland stelt dat een dwangsom is verbeurd, ondanks dat verzoeker voor de datum van het verbeuren van de dwangsom de gemeente een brief had gestuurd waarin hij maatregelen aankondigde ter voldoening aan de opgelegde last onder dwangsom en door de gemeente op deze brief niet is gereageerd.

Bevindingen

Verzoeker had een stacaravan op zijn terrein staan, die in strijd was met het bestemmingsplan. De gemeente liet verzoeker weten dat hij hiermee de voorschriften overtrad en verzocht hem de stacaravan te verwijderen. Nadat een verzoek om een voorlopige voorziening was afgewezen, ontving verzoeker een brief van de gemeente waarin hem werd verzocht binnen zeven dagen een einde te maken aan de illegale situatie op last onder dwangsom. Hierop koppelde verzoeker de caravan los van alle aansluitingen, verwijderde de meubels uit de caravan zodat deze niet langer bewoonbaar was en bood de caravan te koop aan. Verzoeker was in de veronderstelling dat hij hiermee een einde maakte aan de strijdige situatie en bracht het college per brief op de hoogte van zijn handelingen, twee dagen na ontvangst van de last onder dwangsom. In de brief schreef verzoeker dat hij erop vertrouwde dat hij nu geen wettelijke bepalingen meer overtrad. Verzoeker ontving geen ontvangstbevestiging of inhoudelijke reactie op zijn brief.

Verzoeker verkeerde in de veronderstelling dat de illegale situatie hiermee was opgeheven en dat de gemeente akkoord ging met de door verzoeker getroffen maatregelen. Vervolgens ontving verzoeker een brief van de gemeente waarin hem werd meegedeeld dat de stacaravan nog immer aanwezig was op zijn terrein, hij hiermee de voorschriften overtrad en dat de gemeente overging tot het innen van de dwangsom. Verzoeker was het hier niet mee eens, maar betaalde de dwangsom.

Klacht

Hierna diende verzoeker een klacht in over het niet reageren op zijn schrijven waarin hij de gemeente ervan op de hoogte bracht dat hij in de veronderstelling was dat hij, met het aanbrengen van de wijzigingen in de illegale situatie, niet langer in overtreding was. Tevens klaagde hij erover dat de gemeente hem er tenminste op had moeten wijzen dat er nog steeds sprake was van het overtreden van de voorschriften, dan had verzoeker alsnog maatregelen kunnen nemen om het verbeuren van de dwangsom te voorkomen.

De gemeente verklaarde de klacht over het niet beantwoorden van de brief van verzoeker gegrond. Daarnaast zou verzoeker alsnog antwoord krijgen op door hem gestelde vragen over welke voorschriften hij dan na zijn maatregelen nog had overtreden. Echter, de reeds door verzoeker betaalde dwangsom werd als verschuldigde betaling aangemerkt.

Vervolgens ontstond een uitvoerige correspondentie tussen de gemeente en verzoeker over de onderhavige voorschriften in relatie tot het bestemmingsplan. Verzoeker was de mening toegedaan dat de gemeente hem geen antwoord gaf op zijn vragen en klaagde hierover bij de Nationale ombudsman. Deze legde de klacht voor aan de gemeente en deze behandelde zijn klacht. Echter naar ontevredenheid van verzoeker en verzoeker wendde zich opnieuw tot de Nationale ombudsman.

Reactie gemeente

De Nationale ombudsman legde de gemeente zijn bevindingen voor en vroeg de gemeente of zij van mening bleef dat de dwangsom terecht was geïnd.

De gemeente liet hierop weten dat de handhavingkwestie met verzoeker was gestart in november 2006. Aan verzoeker was een vooraanschrijving gezonden waarin stond dat hij één caravan van zijn perceel per direct diende te verwijderen en voor een andere een bouwvergunning aan kon vragen, zodat de gemeente de vergunningsmogelijkheden voor legalisatie kon onderzoeken. Verzoeker voldeed hieraan, maar toetsing aan het bestemmingsplan leerde dat de bouwaanvraag in strijd daarmee was. Nadat het bestemmingsplan in 2008 onherroepelijk werd, pakte de gemeente twee jaar na de start van de procedure het handhavingstraject weer op.

In maart 2009 volgde een gesprek met verzoeker over de handhavingkwestie, waarin verzoeker liet weten dat hij niet voornemens was tot verwijdering over te gaan en dat, indien de gemeente hem de bouwvergunning zou weigeren, hij bezwaar en beroep in zou stellen.

Hierna werd aan verzoeker het besluit van de gemeente om de bouwaanvraag te weigeren gezonden, vergezeld met een aanschrijving middels last onder dwangsom voor het verwijderen van de stacaravan. Verzoeker diende hiertegen bezwaar in en verzocht de rechtbank een voorlopige voorziening te treffen. Het verzoek werd door de voorzieningenrechter afgewezen. Nadat het bezwaar van verzoeker door het college ongegrond werd verklaard, stelde verzoeker beroep in bij de bestuursrechter. Dit beroep werd ongegrond verklaard en verzoeker ging in hoger beroep bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, waarna de rechter hem begin 2011 in het ongelijk stelde.

Nadat de termijn voor het verbeuren van de dwangsom nog diverse keren werd opgeschoven, zond de gemeente op 15 september 2010 een brief aan verzoeker waarin hem werd verzocht binnen zeven dagen een einde te maken aan de illegale situatie. Nadat was gebleken dat de caravan nog steeds niet van het perceel van verzoeker was verwijderd, besloot de gemeente over te gaan tot het innen van de dwangsom.

De gemeente erkende in de klachtenprocedure niet te hebben gereageerd op de brief van verzoeker waarin hij de gemeente op de hoogte stelde van het loskoppelen van alle aansluitingen en het te koop aanbieden van de caravan. De klacht hierover werd gegrond verklaard. De gemeente bleef echter van mening dat het verzuimen te reageren op de brief van verzoeker, niet de redenering van verzoeker rechtvaardigde dat de dwangsom niet geïnd had mogen worden.

Beoordeling

Het beginsel van fair play houdt voor overheidsinstanties in dat zij burgers de mogelijkheid geven hun procedurele kansen te benutten.

Dat betekent in dit geval dat de gemeente moet te wachten met het inzetten van handhavinginstrumenten tot alle procedures zijn doorlopen.

Verzoeker heeft alle mogelijke rechtsmiddelen benut om de stacaravan te legaliseren. Er was sprake van een illegale situatie en in de handhavingprocedure heeft de gemeente meerdere malen de handhavinginstrumenten moeten neerleggen en de termijn moeten opschuiven. Verzoeker weet vanaf eind 2006 dat de caravan op zijn perceel in strijd was met het bestemmingsplan. Ook in diverse door hem aangespannen procedures kreeg verzoeker geen gelijk. Vervolgens ging de gemeente eind 2010 over tot innen van een dwangsom daar de caravan nog altijd niet was verwijderd door verzoeker. Gedurende vier jaar heeft verzoeker de gelegenheid gehad een einde te maken aan de illegale situatie om te voorkomen dat de gemeente een dwangsom zou opleggen en verbeuren.

Het is onzorgvuldig te noemen dat de gemeente toen het einde van de kwestie in zicht kwam verzuimde te reageren op de finale brief van verzoeker. De gemeente erkende dit ook en verklaarde de klacht van verzoeker hierover dan ook gegrond.

De Nationale ombudsman oordeelt echter dat het niet reageren op de brief van verzoeker niet tot gevolg heeft dat de dwangsom onterecht is geïnd.

In het kader van de spelregels opgesteld door de Nationale ombudsman, behorende bij het rapport 'Helder Handhaven' (2010/235), is het standpunt van de gemeente te volgen. Burgers verzoeken gemeenten om handhaving en de gemeente is bevoegd op te treden als de regels worden overtreden. Het is belangrijk dat gemeenten op een behoorlijke manier invulling geven aan hun handhavingstaak. Vaak is er juist sprake van een gebrek aan handhaving. De gemeente Wormerland heeft op geduldige wijze de juiste besluitvorming doorlopen. Toen na vier jaar de weg vrij was om handhavend te kunnen optreden, deed de gemeente dat ook. Verzoeker kreeg zelfs nogmaals zeven dagen om acties door de gemeente te voorkomen.

Het college van burgemeester en wethouders heeft met deze handelswijze het fair play beginsel niet geschonden.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het college van burgemeester en wethouders van Wormerland is niet gegrond.

De Nationale ombudsman,

dr. A.F.M. Brenninkmeijer

5

2010.12953

de Nationale ombudsman